

Sygn. akt: I 1 C 342/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	protokolant Dorota Stankiewicz

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2017 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. przeciwko R. B.

o zapłatę

na skutek skargi pozwanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 21 października 2015 r. w sprawie I 1 C 1267/15

I. Zmienia zaskarżony wyrok i oddala powództwo.

II. Zasądza od powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz pozwanego R. B. kwotę 1.509,68 zł (tysiąc pięćset dziewięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy).

III. Zasądza od powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz pozwanego R. B. kwotę 407 zł (czteryście siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko R. B. o zapłatę kwoty 1.083,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 3-4 akta sygn. I 1 C 1267/15)

W dniu 28 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 75179/15, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 5)

Wobec złożenia przez pozwanego sprzeciwu postanowieniem z dnia 4 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy wydanego w sprawie nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni.

(postanowienie – k. 9)

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni powód usunął braki formalne pozwu w trybie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. i podtrzymał żądanie pozwu. O rozprawie z dnia 21 października 2015 r. na którą sprawa została skierowana w sprawie I 1 C 1267/15 zawiadomiony w drodze doręczenia zastępczego został osobiście pozwany, podczas we wniesionym sprzeciwie pełnomocnikiem został ustanowiony radca prawny, który nie został zawiadomiony o terminie rozprawy. Na rozprawie w dniu 21 października 2015 r. został wydany wyrok zasądający od pozwanego należność zgodnie z żądaniem pozwu. Wyrok ten uprawomocnił się i został skierowany do egzekucji komorniczej.

Wnioskiem z dnia 22 stycznia 2016 r. pozwany wniósł o wznowienia postępowania I 1 C 1267/15 prawomocnie zakończonych wyrokiem z dnia 21 października 2015 r. Jako przyczynę wznowienia wskazał, iż z uwagi na brak zawiadomienia pełnomocnika był pozbawiony możliwości działania.

Pozwany R. B. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż roszczenie powoda nie istnieje gdyż poprzednik prawny powoda niezasadnie dokonał przedłużenia umowy na okres 1 grudnia 2011 r. do 30 listopada 2012 r. a nadto wniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 6-7)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 listopada 2010 r. pomiędzy (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. a W. O. została zawarta Polisa seria KM-BP nr (...) dotycząca ubezpieczenia OC za pojazd marki J. (...) o nr rej. (...) na okres od 30 listopada 2010 r. do 30 listopada 2011 r. z jednorazowa składka płatną gotówką. W dniu 29 grudnia 2010 r. pojazd został sprzedany na rzecz pozwanego R. B. o czym w dniu 30 grudnia 2010 r. został zawiadomiony ubezpieczyciel zaś W. O. złożył w dniu 11 stycznia 2011 r. wniosek o zwrot składki za niewykorzystany okres ubezpieczenia.

Dowód : polisa k. 48, umowa k. 47, wniosek k. 46

Pismem z dnia 10 kwietnia 2012 r. pozwany został zawiadomiony o przedłużeniu umowy ubezpieczenia OC na okres od 1 grudnia 2011 r. do 1 grudnia 2012 r. ze składką w wysokości 798 zł.

dowód : pismo k. 42

(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. (zbywca) i (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. (nabywca) zawarli umowę sprzedaży wierzytelności w dniu 2 stycznia 2015 r. Przedmiotem sprzedaży była między innymi wierzytelność zbywcy przysługująca względem dłużnika R. B..

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności - k. 20-26

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy ustalony został na podstawie dokumentów przedstawionych w toku procesu, albowiem ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony.

Pozwany zakwestionował obowiązek zapłaty żądanej przez powoda kwoty wobec nie istnienia powodu do wystawienia polisy ubezpieczenia OC, na podstawie której powód domaga się zapłaty składki ubezpieczenia w kwocie 789 zł.

Na wstępie należy wskazać, iż skarga pozwanego zasługiwała na uwzględnienie z uwagi na pozbawienie go możliwości udziału w sprawie. W trakcie postępowania I 1 C 1267/15 o terminie rozprawy zawiadomiono samego pozwanego, mimo iż już w trakcie postępowania przed Sadem rejonowy w Lublinie ustanowił on zawodowego pełnomocnika. W ocenie Sądu stanowiło to wskazaną w art. 401 pkt 2 k.p.c. podstawę do wznowienia postępowania z uwagi na pozbawienie możliwości działania w procesie. Powodowało to, iż sprawa podlegała ponownemu merytorycznemu rozpoznaniu a zarzuty podniesione przez pozwanego rozpoznaniu.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przechodząc do najdalej idącego zarzutu strony pozwanej jakoby doszło do przedawnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, należy wskazać, iż zarzut ten zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Art. 819 § 1 k.c. wynika, iż roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat 3. Przepis art. 120 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia roszczenia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Analizując dokumenty przedłożone przez powoda, a zwłaszcza pismo z dnia 10 kwietnia 2012 r., którym pozwany został zawiadomiony o przedłużeniu umowy OC wynika, iż poprzednik prawy powoda od 1 grudnia 2011 r. mógł domagać się zapłaty składki. Przepis art. 455 wskazuje, iż jeśli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Art. 813 § 2 k.c. wskazuje, iż jeśli nie umówiona się inaczej składka powinna być zapłacona jednocześnie z zawarciem ubezpieczenia. Sąd doszedł do przekonania, że wierzytelność zgłaszana przez powoda musiała powstać z dniem 1 grudnia 2011 r., tj. datą rozpoczęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela i od tej daty należy liczyć termin jej przedawnienia. Skoro zaś powództwo zostało wytoczone w dniu 14 stycznia 2015 r. to nastąpiło to już po upływie trzyletniego terminu przedawnienia. Mając na uwadze powyższe, należało wskazać, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia roszczenie powoda i uchylenie się przez pozwanego od obowiązku jego zaspokojenia, analiza pozostałych zarzutów pozwanego ma drugorzędne znaczenie jednakże z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika, że nabył on przedmiotową wierzytelność od (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. Poza umową cesji wraz z dołączonym do niej częściowym wykazem wierzytelności oraz zawiadomieniem sporządzonym przez nabywcę wierzytelności, powód nie złożył żadnych dokumentów – dowodów wykazujących, że dochodzone roszczenie mu przysługuje. Strona powodowa mimo iż wskazała, jakiej kwoty się domaga, nie przedstawiła żadnych dowodów, które mogłyby stanowić o zasadności roszczenia. Pozwany zakwestionował natomiast istnienie i wysokość roszczenia, twierdząc, że nie zawierał z (...) S.A. umowy ubezpieczenia OC na okres od 1 grudnia 2011 r. od 1 grudnia 2012 r., a ponadto nie otrzymał od ubezpieczyciela dokumentu polisy stanowiącej potwierdzenie zawarcia tej umowy. Do pozwu powód nie dołączył ani umowy ubezpieczenia OC, ani polisy potwierdzającej fakt zawarcia tej umowy, które pozwalałyby na zweryfikowanie istnienia obowiązku zapłaty przez pozwanego składki ubezpieczenia OC i jej wysokości. Należy nadto wskazać, że umowa cesji nie stanowi dowodu, iż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu rzeczywiście istnieje. Stosownie bowiem do treści art. 516 zd. 1 k.c. „zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje”. Umowa cesji nie stanowi więc sui generis dowodu, iż wierzytelność nią objęta istnieje, może jedynie skutkować odpowiedzialnością zbywcy w sytuacji, gdy wierzytelność ta mu nie przysługuje. Strona powodowa nie sprostала temu obowiązkowi.

Nadto okoliczności w jakich jak twierdzi powód doszło do przedłużenia umowy nie wynikają z przepisów prawa lecz w ocenie Sądu doszło do samowolnego przedłużenia umowy nie mającego oparcia w prawie. Zgodnie z treścią art. 31 ust. 1 ustawy z dnia W razie przejścia lub przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego, którego posiadacz zawarł umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, na posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, przechodzą prawa i obowiązki poprzedniego posiadacza wynikające z tej umowy. **Umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z upływem okresu, na który została zawarta**, chyba że posiadacz, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności, wypowie ją na piśmie. W przypadku wypowiedzenia umowy ubezpieczenia OC, ulega ona rozwiązaniu z dniem jej wypowiedzenia. Przepisów art. 28 nie stosuje się. Z treści tego przepisu wynika, iż skoro R. B. zakupił pojazd w trakcie trwania umowy ubezpieczenia, to umowa zawarta przez poprzedniego właściciela uległa rozwiązaniu z dniem 30 listopada 2011 r. bez konieczności jej wypowiedzenia i koniec.

Reasumując, wobec uznania, że strona pozwana w sposób prawidłowy zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia oraz wobec nieudowodnienia roszczenia na mocy art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 412 § 2 k.p.c. Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

W pkt II wyroku na mocy art. 415 k.p.c. Sąd orzekł o zwrocie wyegzekwowanych przez powoda należności, zgodnie z wnioskiem złożonym przez pozwanego i przedłożonymi przez niego wycenieniami.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt III wyroku, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wyniki procesu, obciążając nimi powoda i uznając je za uiszczone w całości oraz zasądając od powoda jako strony przegrywającej proces koszty procesu poniesione przez pozwanego.